
**Rozdiel medzi
Pánovým príchodom
k vzatiu Svojich svätých
a Jeho zjavením
so Svojimi v sláve**

**Rozdiel medzi
Pánovým príchodom
k vzatiu Svojich svätých
a Jeho zjavením
so Svojimi v sláve**

Všetky biblické citáty sú s prihliadnutím na súčasný pravopis
uvedené podľa prekladu: *Svätá Biblia* (revidované vydanie)
preklad: prof. Jozef Roháček, ak nie je uvedené inak.

Preložené z nemeckého vydania

pod názvom: Der Unterschied zwischen der Ankunft des Herrn zur Aufnahme
Seiner Heiligen und Seiner Erscheinung mit den Seinen in Herrlichkeit

© Ernst-Paulus-Verlag, Haltweg 23, D-67434 Neustadt/Weinstraße. (2011)

Rozdiel medzi Pánovým príchodom k vzatiu Svojich svätých a Jeho zjavením so Svojimi v sláve

Príchod Pána Ježiša Krista ako jasná ranná hviezda k vzatiu Svojich svätých a Jeho zjavenie s nimi v moci a sláve, aby sa ujal vlády a vykonal súd, sú dve udalosti, ktoré sú úplne rozdielne a od seba oddelené, tak podľa svojho charakteru, ako aj času svojho naplnenia. Božie slovo nám pre túto rozdielnosť dodáva zreteľné dôkazy. Otázka sama o sebe má veľkú dôležitosť, keďže jej zodpovedanie je rozhodujúce pre postavenie a povolanie cirkvi (zhromaždenia). Pretože ak duša vie a vo viere uskutočňuje, že jej neprítomný Pán sa môže vrátiť každý okamih, potom bude ostražitá a bude bdieť. Ak však azda verí, že pred Jeho príchodom sa ešte musia udiať tie alebo oné udalosti, tak Pán už nie je predmetom jej očakávania, ale jej pohľad je upriamený na tieto udalosti. Jeho príchod sa potom posunul do neurčitej diaľky a požehnaný vplyv každodenného očakávania Pána sa oslabí, ak nie dokonca zruší. Ak pred príchodom Pána ešte musí pretiecť sedem alebo viacero rokov, ak sa musia ešte predtým naplniť všelijaké proroctvá, tak napomenutie: „Teda buďte pripravení!“ samozrejme pre mňa nemá rovnakú silu a význam, ako keď v mojej duši žije presvedčenie, že Pán môže prísť ešte pred príchodom zajtrajšieho dňa.

S akou láskou a vážnosťou Pán Ježiš napomína Svojich učeníkov, aby bdeli a neustále očakávali Jeho príchod! „*A vy podobní ľuďom, očakávajúcim svojho pána, kedy sa vráti zo svadby, aby mu, keď príde a zaklepe, hneď otvorili. Blahoslavení to sluhovia, ktorých, keď príde pán, nájde bdieť! ... A keby prišiel za druhej stráže a za tretej stráže keby prišiel a našiel tak, bla-*

hoslavení sú tí sluhovia!“ (Luk 12,36-38; Mat 25,1-13). Len čo sluha začne hovoriť: „*Môj pán odkladá s príchodom!*“, nastupuje nepochybne nedbanlivosť a nevernosť (Luk 12; Mat 24,42-51). V súlade s oným napomenutím sluhov, aby sa mali na pozore a bdeli, veriaci prvých dní, ako to spoznáваме z listov apoštolov, očakávali Pánov príchod ustavične. „...*ako ste sa obrátili od modiel k Bohu*“, píše Pavel Tesaloničanom, „*aby ste slúžili Bohu, živému a pravdivému, a očakávali jeho Syna z nebies*“ (1.Tes 1,9.10). A Filipanom: „*Lebo naše občianstvo je v nebesiach, odkiaľ i Spasiteľa očakávame, Pána Ježiša Krista*“ (Fil 3,20). A Korint'anom privoláva: „*lebo v tomto (dome, t.j. v tomto tele) aj vzdycháme túžiac, že by sme si mohli obliecť naň svoj príbytok z neba ... Lebo aj, ktorí sme v tomto stáne, vzdycháme súc obtiažení, nakoľko sa nechceme vyzliecť, ale sa poodiť, aby to, čo je smrteľné, bolo pohltené od života*“ (2.Kor 5). Túžba apoštola Pavla sa teda netiahla po tom, aby bol zodiaty, t.zn. zložil telo, zomrel, ale priodiaty, t.zn. bez toho aby zomrel, dostal nové telo, čo nastane pri Pánovom príchode k vzatiu Svojich so všetkými veriacimi, ktorí vtedy sú ešte v tele. Mal by azda Pavel dôvod k nádeji, že bude účastný tohto priodiania, keby sa pred vzatím zhromaždenia ešte musel uskutočniť celý rad udalostí? V žiadnom prípade. Potom by predmetom jeho očakávania boli tieto udalosti, ale nie Pánov príchod. Ale preskúmajme niekoľko miest Písma, ktoré tento bod osvetľujú výnimočným spôsobom.

V 1.Tesaloničanom 4,13-18, kde máme opísaný Pánov príchod k vzatiu Svojich, vidíme, že Pán nezostúpi na túto zem, ale že, potom čo „*mŕtvi v Kristu*“ sú vzkriesení a žijúci, pozostávajúci svätí premenení, vykúpený zástup bude uchvátený Jemu

v ústrety do povetria. A čo potom? Vráti sa Pán s nimi ihneď späť, aby zriadil Svoje kráľovstvo na zemi a ujal sa Svojho vladárstva? Nie, Jeho príchod má úplne iný účel. On privedie tých Svojich do bezpečia pred prichádzajúcim hnevom, On ich uvedie do neba. On vovedie Svoju draho vykúpenú nevestu do domu Otca, kde pre ňu prihotovil miesto. *„A takto budeme vždycky s Pánom.“*

Na tomto mieste teda nie je spomenutá žiadna udalosť, ktorá by sa vzťahovala na túto zem. Taktiež ide len o vykúpených: na jednej strane o mŕtvych v Kristu, zosnulých skrze Ježiša a na druhej strane o nás, pozostávajúcich veriacich až do Pánovho príchodu. O iných osobách reč nie je. Až potom čo apoštol dohovoril o nádhernej nádeji veriacich, pokračuje ďalej úplne zmeneným tónom: *„Ale o časoch a o dobách nepotrebuje, bratia, aby sa vám písalo“*. Prečo nie? Neprikázal sám Pán Ježiš Svojim učeníkom, keď bol na zemi, aby si všímali znamenia doby? Nehovoril o „časoch a dobách“, o budúcich vojnách, o ohavnosti spustošenia, o čase veľkého súženia, o znameniach v nebi a o mnohých udalostiach, aby učeníci uprostred týchto súžení vedeli, že čas zjavenia Syna človeka je blízko? Prirodzene. Napriek tomu tu apoštol nechce zotrvať pri týchto veciach. Nebolo potrebné, aby sa o tom písalo Tesaloničanom. Prečo nie? Lebo všetky tieto veci nemajú nič spoločné s výnimočným očakávaním Kristovej cirkvi, Baránkovej nevesty. Tesaloničania vedeli presne, že deň Pánov príde ako zlodej v noci na bezbožných: *„keď budú (bezbožní) hovoriť: Pokoj a bezpečnosť, vtedy náhle príde na nich zahynutie“*. Ale veriaci sú synmi svetla a dňa. Nepatria tme, aby ich ten deň mohol prepadnúť ako zlodej. Ako deti svetla sú v spojení

s Kristom, slnkom spravodlivosti a budú s Ním svietiť, keď sa zjaví v tomto charaktere. (porovnaj Mat 13,43). Ako deti dňa čakajú na rannú Hviezdu, ktorej zjavenie zaháji deň a bude predchádzať východ Slnka spravodlivosti. Zároveň veriaci, ako nevesta a telo Krista, ako „*plnosť toho, ktorý si naplňuje všetko vo všetkom*“, patria tak plne ku Kristovi, sú s Ním tak vrelo spojení, že musia byť v tom istom postavení ako On, zhromaždení k Nemu, skôr než sa On môže zjaviť voči svetu v sláve.

Veriaci súčasnosti teda nemajú čakať ani na „časy a doby“, ani na znamenia a zázraky. (K Pánovým slovám v Mat 24 atď., a pre koho sú určené, sa vrátíme neskôr.) Pán Ježiš môže prísť každý okamih, aby si vzal Svojich do slávy. Nič tomuto príchodu nestojí v ceste. Ani jedno proroctvo týkajúce sa tejto zeme sa predtým nemusí naplniť. Ak však ide o Kristov príchod na zem, na zriadenie Jeho kráľovstva, tak sa predtým musí udiat ešte mnoho, pretože toto kráľovstvo nemôže byť zriadené, kým nebude premožený antikrist a kým sa nenaplní celý rad prorocky oznámených udalostí.

Dokedy sa pravá cirkev ešte nachádza na zemi, dovtedy nevtrhnú súdy, o ktorých prorokovali proroci Starej a Novej zmluvy. Veriaci dnes zaiste môžu prechádzať zármutkom a vychovávaním a mať podiel aj na utrpeniach, ktoré vo všeobecnosti postretajú svet, ale súdy, o ktorých hovoríme, majú úplne iný charakter ako utrpenia a skúšky prítomnosti. Pre veriacich vojny, choroby atď., ktoré teraz ustavične postihujú zem, nie sú trestné súdy, ale je to vychovávanie rukou milujúceho Otca. Pre svet sú výstražným volaním Boha milosti, ktorý chce, aby všetci ľudia boli spasení a prišli k poznaniu pravdy.

Ale pohromy a súženia, ktoré neskôr prídu na tento svet, sú výlevy hnevu a spravodlivé súdy svätého Boha, ktorý bude vyžadovať od sveta zodpovednosť kvôli zavraždeniu a zavrhnutiu Jeho milovaného Syna. A keďže Boh odovzdal všetok súd Synovi, tak je to zároveň aj Baránkov hnev, ktorý potom bude vyliaty na svet. Ako by potom nevesta Baránka, ktorá bola tak draho vykúpená Jeho krvou a oslobodená zo sveta, ešte mohla byť na zemi, keď svet bude trestaný za zavrhnutie Krista? Nemožné!

Avšak v tejto súvislosti azda nie sme odkázaní na holý záver, nech je akokoľvek oprávnený. Apoštol Pavel učí v 2. liste Tesaloničanom presne tú istú pravdu. Ako sme už predtým podotkli, niektorí falošní učitelia sa pokúšali zmiast' veriacich v Tesalonike tým, že im povedali, že prenasledovania a utrpenia, ktoré museli znášať, sú dôkazom toho, že deň Pánov je už tu. Proti týmto učiteľom Pavel tvrdo vystúpil tým, že Tesaloničanom dokázal, že ich utrpenia niesli úplne iný charakter, ako súdy, ktoré budú predchádzať deň Kristov. Privoláva im: *„my sami sa chválime vami v cirkvách Božích ohľadne vašej trpezlivosti a viery vo všetkých vašich prenasledovaniach a súženiach, ktoré znášate, čo je zjavným dôkazom spravodlivého súdu Božieho, aby ste boli učinení hodnými kráľovstva Božieho, za ktoré aj trpíte“*. Súženia, ktoré vytrpeli, teda na nich prišli, lebo verili v Pána Ježiša, zatiaľ čo pohromy a súdy, ktoré charakterizujú deň Kristov, zasiahnu svet, pretože prenasleduje kresťanov a zavrhol Krista, – čiže práve z protikladného dôvodu. *„Akže je ináč spravodlivé u Boha odplatiť tým, ktorí vás sužujú, súžením“*. Protiklad by už nemohol byť prejavovaný ostrejšie. Nadto, súčasne s hrozbou súdu vzhľa-

dom na svet, je kresťanom dané zaslúbenie: „*a vám súženým odpočinitím s nami, keď sa zjaví Pán Ježiš z neba s anjelmi svojej moci, v plamennom ohni dávajúc pomstu tým, ktorí nezajú Boha, a tým, ktorí neposlúchajú evanjelia nášho Pána Ježiša Krista*“ (2.Tes 1,7-8). Keď teda na svet príde súdy a Pán bude vykonávať odplatu nad tými, ktorí nepoznajú Boha, potom my budeme mať odpočinutie. To je aj dôrazne zaslúbené v poslanstve zhromaždeniu vo Filadelfii, kde Pán hovorí: „*Preto, že si zachoval slovo mojej trpezlivosti, i ja teba zachovám pred hodinou pookúšenia, ktorá príde na celý svet skúsiť tých, ktorí bývajú na zemi*“ (Zj 3,10 - preložené). Vzatie zhromaždenia sa teda musí uskutočniť pred súdmi. Inak by zhromaždenie bolo so svetom „v hodine pookúšenia“, zatiaľ čo Pán mu priamo zaslúbil, že tomu tak nie je.

Z 2. Tesaloničanom 2,3-10 ďalej vyplýva, že aj antikrist sa nemôže zjaviť, dokiaľ je zhromaždenie alebo Kristova nevesta ešte na zemi. Čítame tam: „*Nech vás nikto nezvedie nijakým spôsobom, lebo deň Kristov nenastane, kým prv nepríde odpadnutie, a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia, ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa nazýva Boh, alebo čomu sa dáva božská česť, takže sa posadí do chrámu Božieho ako Boh a bude sa vydávať za Boha ... A teraz to, čo zdržuje, viete, aby bol (syn zatratenia) zjavený vo svojom čase. Lebo tajomstvo bezzákonnosti už pôsobí, len až by ten, kto teraz zdržuje, bol odstránený zo stredu*“. Zjaveniu antikrista predchádza deň Pánov, t.zn. príchod Krista ako kráľa na túto zem. Ale toľmuto zjaveniu stojí teraz v ceste ešte jedna prekážka a neuskutoční sa skôr, kým táto prekážka nebude odstránená z cesty. Otázkou teraz je, v čom táto prekážka spočíva. Podľa

mojej mienky je to Svätý Duch, ktorý prebýva v zhromaždení ako vo Svojom chráme, a ktorého prítomnosť na zemi stojí v ceste plnému zjaveniu zatratenia a zdržuje úplné rozvíjanie zla. Vytrhnutím nevesty táto prekážka zmizne. Svätý Duch potom už nie je tu dolu, zloba sa môže rozvíjať bez zábran a zjaví sa antikrist.

19. kapitola knihy Zjavenia robí koniec každej pochybnosti ohľadne otázky, či zhromaždenie bude vzaté do neba pred súdmi alebo nie. Pán Ježiš tam, sediac na bielom koni, prichádza z neba, aby vyhubil Svojich nepriateľov a zriadil Svoje kráľovstvo. „*A vojská, ktoré sú na nebi, išli za ním na bielych koňoch, odiami kmentom, bielym a čistým*“. Tieto nebeské vojská nemôžu byť anjeli, ako si niektorí myslia, lebo sa zjavia odiami bielym a čistým kmentom a „*tým kmentom sú skutky spravodlivosti svätých*“ (v. 8). Je to Baránkova manželka, ktorá krátko predtým slávila v nebi svadbu s Baránkom (v. 6-9). Sú to nebeskí svätí. Keď títo teraz, nádherne vyzdobení, zostúpia s Kristom z neba na zem, tak je zjavné, že predtým musia byť prenesení zo zeme do neba a tam zjednotení s Kristom. Nájdem ich predsa už aj v Zjavení 4 a 5 v obraze dvadsiatichštyroch starších, ktorí, oblečení v bielych rúchach a korunovaní zlatými korunami, sedia na dvadsiatichštyroch trónoch a neskôr, s harfami a zlatými čašami plnými kadidla v rukách, padnú pred Baránkom a spievajú novú pieseň, pieseň vykúpenia. Iba spasení, ktorí sú „*z každého pokolenia a jazyka, ľudu a národa*“ vykúpení krvou Baránka, a ktorých „*učinil ... kráľmi a kňazmi*“, sú schopní spievať túto nádhernú pieseň (kap. 5,9.10; porovnaj aj 1.Pet 2,5.9 a Zj 1,6). Biele rúcha sú znakom ich kňazskej dôstojnosti a zlaté koruny na ich hlavách

predstavujú kráľovskú moc. Počet dvadsaťštyri (dvakrát dvanásť) je treba chápať symbolicky. Pripomína dvadsaťštyri kňazských radov, ktoré kedysi existovali v Izraeli (porovnaj 1.Kron 24), a ktoré boli ustanovené Dávidom, prv než Šalamún nastúpil na kráľovský trón. Tak je ich vidno aj tu, skôr než nastúpi Svoju vládu pravý Šalamún *.

V kapitole 6 potom začína opisovanie súdov, ktoré prídu na zem. Tento opis pokračuje až do začiatku 19. kapitoly. Počas celej tejto doby sa dvadsiatištyria starší alebo nebeskí svätí nachádzajú hore, zhromaždení okolo trónu všemohúceho Boha. Opis súdov je neustále prerušovaný, aby nám boli ukázaní starší v nebi, ako sa, sediac na trónoch, v dokonalom pokoji tešia z nekonečnej lásky Boha a Baránka (kap. 7; 11 a 14). A keď potom konečne po všetkých súdoch príde veľká Božia večera, Pán so Svojím vykúpeným zástupom opustí nebo, aby zničil Svojich nepriateľov a nastúpil Svoje kráľovstvo na zemi. Tak ale vidíme, že medzi vzatím zhromaždenia *do* neba a jeho príchodom s Ježišom z neba je obdobie, v ktorom sa vykonajú predbežné súdy, uvádzajúce zjavenie Pánovej slávy a s tým spojené vážne udalosti.

---

* Niektorí si myslia, že pod pojmom dvadsiatištyria starší treba rozumieť zosnulých, ešte nedokonalých svätých. Ale je vylúčené, aby toto vysvetlenie bolo správne, pretože starší sa nezjavia snáď ako duchovia (nemáme tu dočinenia s dušami, ako v kapitole 6,9), ale vlastnia už svoje nové, oslávené telo. Sú odiami a korunovaní a sedia na trónoch.

A že dvadsiatištyria starší nemôžu byť anjeli, ako sa tiež tvrdí, vychádza zo skutočnosti, že títo sa zvláštne zjavajú neskôr.

Mienka mnohých vykladačov Zjavenia, že najväčšia časť tejto knihy je už splnená, upadne tým sama od seba. Pretože skôr, než sa môžu naplniť udalosti oznámené v kapitolách 6 -19, musí byť Kristova nevesta, cirkev živého Boha, ktorá sa teraz ešte zdržiava na zemi, vzatá do neba. Tým sú potom aj tie čudné, navzájom si protirečiace a rušiace sa vysvetlenia bezpredmetné, ktoré boli zostavené ponad obsah menovaných kapitol bez toho, aby bola na zreteli skutočnosť, že vytrhnutie cirkvi musí predchádzať všetkému. Aby svoje tvrdenia udržali, museli títo vykladači často tie najbezvýznamnejšie udalosti minulosti vysvetľovať ako naplnenie dôležitých prorockých správ.

Hodný povšimnutia je ďalej veľký rozdiel medzi tými miestami, v ktorých je reč o Pánovom príchode na zem a tými, v ktorých je reč o Jeho príchode k vzatiu Svojich. V Zjavení 1,7 čítame: „*Hľa, prichádza s oblakmi, a uvidí ho každé oko, aj tí, ktorí ho prebodli, a nariekať budú nad ním všetky pokolenia zeme.*“ a v Matúšovi 24,27 a 30: „*Lebo ako vychádza blesk od východu a ukazuje sa až na západ, tak bude aj príchod Syna človeka ... A vtedy sa ukáže znamenie Syna človeka na nebi, a vtedy budú plakať všetky pokolenia zeme a uvidia Syna človeka, prichádzajúceho na nebeských oblakoch s mocou a slávou veľikou.*“ Príchod Syna človeka na oblakoch nesie teda hrôzostrašný charakter. On je podobný blesku, všade šíriaci strach a zdesenie. Uvidí Ho potom každé oko. Príchod Krista po Svojich svätých naproti tomu nebudú vidieť všetci ľudia. Iba veriaci budú potom počuť hlas Božieho Syna a ich srdcia nebude naplňovať žiadna hrôza. Uvidia Jeho, v ktorého verili, a ktorého príchod tak dlho túžobne očakávali. O súde vtedy nebude reč.

Nie, Kristus príde ako Spasiteľ, ako Priateľ a Ženich, aby Svoju milovanú nevestu voviedol do jej večného domova a predstavil ju Otcovi, skoro podľa slova: „*Hľa, ja a deti, ktoré si mi dal*“. Aký rozdiel zostáva z toho dôvodu medzi tým a oným príchodom! Pánovo zjavenie na oblakoch je porovnávané s potopou sveta a so zánikom Sodomy a Gomory (Mat 24,38.39; Luk 17,28-31). Boli by snád' veľká, všetko ničiaca potopa a dážď ohňa a síry vhodné obrazy pre príchod Krista k vzatiu Svojej nevesty? Príde si po Svojich svätých ako náhle vzplanutý, hrôzostrašný lúč blesku? Stretne sa so Svojou nevestou ako sudca s ostrým, dvojsečným mečom alebo oblečený v rúchu zmáčanom krvou, ako je predstavený v Zjavení 19? Čitateľ môže odpovedať sám.

Ale teraz vznikne otázka: Keď bude zhromaždenie alebo zbor skutočne vzatý pred súdmi, kto sú potom tí svätí, ktorí sa počas súdov budú nachádzať na zemi? Kniha Zjavenia a Matúš 24 nám na túto otázku dávajú odpoveď. V kapitolách 6 - 18 Zjavenia nie je žiadna zmienka o zbore alebo pravej cirkvi, ktorá by sa nachádzala na zemi. Naproti tomu do popredia znovu ostro a zreteľne vystúpi rozdiel medzi Židmi a národmi. Kým je ale zhromaždenie tu na zemi, o takom rozdielne reč byť nemôže, lebo v zhromaždení „niet Žida ani Gréka“. Tu sú všetci jedno v Kristovi. Boh teraz nepozná žiaden iný ľud na zemi, než ten, ktorý povoláva zo všetkých národov, aby ho ako jednu nevestu dal Kristovi. Ale len čo bude zhromaždenie vzaté zo zeme preč, prejaví sa opäť viditeľne rozdiel medzi Židmi a národmi, a stav vecí, aký existoval v Starej zmluve, sa vráti späť. Zapečatení v kapitole 7 sú z kmeňov Izraela a zástup, ktorý nikto nemôže spočítať, je z národov. Svätí v kap. 11, kto-

rí sa modlia v chráme, sú Židia. Bude zmeraný chrám a oltár, a nádvorie bude dané pohanom, ktorí pošliapu Jeruzalem, ktorý sa znovu zjaví ako „sväté mesto“, zatiaľ čo žena (židovský ľud) a jej semeno vytvárajú zvláštne predmety prorockého svedectva (kap. 12). Ale nie jedine to. Aj charakter svätých, ktorí sú počas súdov tu na zemi a trpia kvôli svojmu svedectvu, dokazuje, že nepatria ku zhromaždeniu. V kapitole 6 volajú k Bohu o pomstu na svojich nepriateľov. Je to Svätý Duch, ktorý im tieto slová vloží do úst, lebo ich prosba bude vypočutá. Tento krik o pomstu je ale v priamom rozpore s charakterom zhromaždenia, ktoré je povolané, milovať svojich nepriateľov, dobrečičť tým, ktorí ho preklínajú a prosit' za tých, ktorí ho nenávidia a prenasledujú. Aj svedectvo oboch svedkov v kapitole 11 je spojené so súdmi: Z ich úst vychádza oheň a stravuje ich nepriateľov. Zatvárajú nebo a bijú zem všelijakou pohromou, zatiaľ čo Pán Ježiš povedal Jakubovi a Jánovi, keď chceli nechať zostúpiť oheň z neba, aby zahladili samaritánov: „*Neviete, čieho ste vy ducha.*“

To isté nájdeme v Matúšovi 24, kde Pán nehovorí o zničení Jeruzalema rímskym vojvodcom Títom*, ako vyplýva z veršov 29 a 30, ale o udalostiach, ktoré budú bezprostredne predchá-

---

* Ak porovnáme Matúša 24 s Lukášom 21, objavíme medzi týmito dvoma prorockými veľký rozdiel. V Lukášovi Pán najprv oznamuje zničenie Jeruzalema (pozri v. 20) a to, čo ho malo predchádzať. V Matúšovi sa naproti tomu ihneď zaoberá udalosťami posledných dní, v súlade s otázkou učeníkov: „*čo bude znamením tvojho príchodu a skonania sveta?*“ (porovnaj s tým otázkou v Luk 21,7). Jednako existuje medzi oboma prorockými veľká zhoda, keďže udalosti, ktoré predchádzali zničenie Jeruzalema, sa podobajú udalostiam posledných dní a tvoria ich predbežné splnenie.

dzať Jeho príchod na nebeských oblakoch. „*A hneď po súžení tých dní*“ príde Syn človeka na nebeských oblakoch s mocou a veľkou slávou. Svätí, ktorí počas týchto udalostí budú na zemi, sú napomínaní, aby sa nedali zviest'. Je im povedané, že povstanú falošní proroci a falošní kristovia a zvedú mnohých. Všetci, ktorí budú v Judsku sú vyzvaní utiecť, keď uvidia ohavnosť spustošenia na svätom mieste, a modliť sa, aby sa ich útek neprihodil v zime ani v sobotu. Sú napomínaní neposlúchať takých, ktorí povedia: „*Hľa, tu je Kristus! alebo: Tu! Hľa, je na púšti! Hľa, vo vnútorných chyžiach!*“ (v. 13-26). Je celkom zrejmé, že tieto napomínania môžu byť smerované len na židovských svätých, v žiadnom prípade ale nie na údy zhromaždenia (zboru). Ako by vôbec v tomto čase mohlo byť zhromaždenie v Judsku? Ako by mohlo pokladať chrám v Jeruzaleme za svätyňu (Žid 9,24) a židovský sabat alebo sobotu za svätý deň? Ako by sa mohlo nechať zviest' podvodníkmi, ktorí sa vydávajú za Mesiáša, alebo inými, ktorí hovoria, že je vo vnútorných izbách, keď predsa vie, že jeho Pán je v nebi? Avšak pre veriacich Židov, ktorí, navrátení do svojej krajiny, budú očakávať Mesiáša, sú tieto napomenutia a výstrahy úplne namieste. Chrám pre nich bude tvoriť opäť svätyňu, budú dodržiavať sabat, a keďže očakávajú svojho Mesiáša na zemi, aby boli účastní Jeho kráľovstva, bude pre nich veľkým pokušením, keď sa k nim dostane posolstvo: Zjavil sa Mesiáš! „*Vyvolení*“, pre ktorých budú tie dni skrátené (v. 22), sú preto veriaci Židia a na nich Pán adresuje napomínavé zaslúbenie: „*ale kto zotrvá až do konca, ten bude spasený*“ (v. 13).

Na záver ešte jedno slovo o Zjavení 20,4. O nebeských vojskách, ktoré prišli s Pánom Ježišom z neba, je tam povedané:

„A videl som tróny, a posadali si na ne, a dal sa im súd“; a potom sa píše ďalej: „a (videl som) i duše postínaných pre svedectvo Ježišovo a pre slovo Božie, a ktorí sa neklaňali šelme ani jej obrazu a neprijali znamenia na svoje čelo ani na svoju ruku. A ožili a kralovali s Kristom tisíc rokov.“ Teda zatiaľ čo nebeskí svätí prídu oslávení s Pánom Ježišom z neba, budú veriaci, ktorí v čase súdov utrpia smrť – tak tí, ktorých v kapitole 6 vidno pod oltárom, ako aj ich bratia, ktorí budú usmrtení neskôr, – vzkriesení z mŕtvych, aby boli účastní na tisícročnej vláde Krista.

Ale ako títo veriaci z Izraela a z národov, ktorí budú počas veľkého súženia tu na tejto zemi, prídu k viere? Nezmĺkne tu dole po vytrhnutí nevesty a návrate Svätého Ducha do neba každé svedectvo o milosti? Nie; v Matúšovi 24 oveľa viac čítame: *„A toto evanjelium kráľovstva bude hlásané po celom svete na svedectvo všetkým národom, a vtedy príde koniec“* (v. 14). A v Zjavení 14,6.7: *„A videl som iného anjela, letiaceho prostriedkom neba, ktorý mal večné evanjelium, aby ho zvestoval tým, ktorí bývajú na zemi, a každému národu i pokoleniu i jazyku i ľudu a hovoril veľkým hlasom: Bojte sa Boha, a dajte mu slávu, lebo prišla hodina jeho súdu, a klaňajte sa tomu, ktorý učinil nebo i zem i more i pramene vôd.“* Pán teda po vzatí zhromaždenia nanovo nechá zvestovať dobrú zvesť. Avšak nebude to už to isté evanjelium ako dnes, nie evanjelium milosti a „slávy Krista“ (2.Kor 4,4), ktoré spája veriaceho s osláveným Synom človeka, ktorý je po pravici Boha a dáva mu tam miesto, ale evanjelium kráľovstva. Pri prvom príchode Pána Ježiša na zem Ján Krstiteľ kázal: *„Čiňte pokánie! Lebo sa priblížilo kráľovstvo nebies.“* Táto kázeň neskôr pokračovala

Ježišovými učeníkmi. (porovnaj Mat 10). Jej obsah Pán nazýva evanjelium kráľovstva a toto evanjelium bude pred druhým príchodom Krista na zem nanovo hlásané nie len Židom, ale aj všetkým národom zeme. Ježiš sám povedal dvanástim, keď ich oboznámil s kázňou tohto evanjelia: „*amen vám hovorím, že nedokončíte miest Izraelových, dokiaľ nepríde Syn človeka*“ (Mat 10,23). Takže všetci, ktorí príjmu toto evanjelium kráľovstva, patria k veriacim, o ktorých sme práve hovorili. Oddelia sa od sveta a jeho bezbožnosti, budú sa zdráhať klaňať sa anti-kristovi a prijať znamenie šelmy, opustia Babylon, veľkú smilnicu a budú veriť blížiacemu sa príchodu kráľa Izraela. Tento príchod urobí koniec strašným utrpeniam, ktorým budú vystavení kvôli svojej viere a vernému svedectvu a vyhubí všetkých ich nepriateľov, ich samých však vovedie do odpočinku a požehnaní tisícročného kráľovstva pokoja.

Týmto uzavriem svoje vysvetľovanie, ale chcel by som predsa ešte raz upozorniť na našu drahocennú, požehnanú nádej. Nič nestojí jej naplneniu v ceste. Ešte dnes sa môže zjaviť ranná Hviezda a vyzdvihnúť si nás z tohto biedneho sveta, z javiska hriechu a smrti do večných príbytkov pokoja v nebi. Preto hore zrak, milý spolupútnik! Už len malá chvíľa, a ten, ktorý má prísť, príde a nebude meškať (Žid 10,37).

